ANY VII.—NÚM. 317 10 centims BARCELONA, 23 DE DESEMBRE DE 1914

PATUFET

—I què tal, vares anar molt lluny amb la Manela?
—Sí, vaig arribar fins a Figueres.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LES RIK-MAR

Teatre Català ROMEA

El divertit vaudeville en tres actes

Las minas de Costa-Bella

ALCAZAR ESPAÑOL

...ació. 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit

Exit verdaderament grandiós

LE TOREADOR

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda — El Rei dels Music-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — Restaurant a la carta — Butaques gratis

TABARIN Plaça Letamendi

Inauguració **DIJOUS 24 (Noche buena)** amb un despampanant ball **ESTIL PARIS**

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faríes desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluixos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintisis anys d'èxit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
J'ERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:
Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:
Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ample)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCELONA, 23 DE DESEMBRE DE 1914

PATUFET

DEL TEATRO DE LA GUERRA

Notas anotadas por nuestro corresponsal señor Buendía y Gassol, ex fabricante de toquillas.

N. de la R.—Nuestro corresponsal es muy taúl y se pasa la vida haciendo el pavero sin ir a la guerra. Ya le hemos cantado las cuarenta y nos ha prometido hacer bondad y demás.

Jueves, 17.—Carai, hombres, no se enfilen y no me hagan este posado. Yo que creía que mis elucubraciones kilométricas les hacían pieza. Yo sí que estaba bien herrado. En fin, ¡qué le haremos! Dios nos guarde de un ya está hecho. No lo tornaré a hacer. Ya estoy otro golpe entre vosotros y de aquí a París de Francia, ya que habéis cogido esta cebolla. ¿Queréis guerra? Pues tendréis guerra y os en haréis la astilla. Esta noche, después de haver visto a Santpere en aquello de la Tivoliterapia, haré la malita y capa Puerto Buey. ¡También es bastante que no me dejen tener el hueso!

Viernes, 18.—¿Saben que aquello del «Tívoli» es más poca substancia qué un discurso de Pich? Es una especie de defecación escénica. Lo que me va a la hora es aquella Carmencita. ¡Vaya una Carmen y vaya una cita!...

Bueno, hombres, ya me voy... No rondinéis. Den muchos recuerdos a los pronombres que estuvieron en Madrid por aquella mandanga de la zona, y díganles que se asienten; así no se cansarán de esperar y no tendrán ojos de piojo.

¡Bueno!!.. ¡¡Ya me voy!!... Ya os decí que os tomarían por agrícolas.

Sábado, 19.—¡Ya me voy, carai; no sean hojadelatas! Pues, sí, digan lo que quieran, como Barcelona no hay nada. A ver en qué país de cualquiera de los tres hemisferios hay una Rambla de las Flores con entrebancos, y una casa de cemiento, y un Forgas, y un Figuerola y un Guerra del Río. ¡Digan cómo no ha de ser de la barrila una ciudad que tiene Gracia, Sa-rria y Clo, clot!

¡¡Qué ya me voy, hombres!! Bueno, si tienen algún enredo por Francia y un servidor puede dar un golpe de mano, mandar.

Domingo, 20.—Ya estoy en Francia, a punto de hacerles de pequeños con la guerra. El jefe de la estación de Cerbère, que parece muy como cale, me ha dicho que tendrá que encerrar el negocio, pues no se hace para la luz. No pasa un alma. Solo, de tanto en tanto, pasa Lerroux. Dice que eso de la guerra es más enredado que una fachada de Gaudí. Que por ahora no se ve el entrallado y que los alemanes parecen el aviador Juandó. No se mueven de donde están. ¿Saben en qué se parecen los caragirados con los duros? En que no son francos.

Lunes, 21.—¿Saben que les digo? Que por aquí no las tienen todas. Aun cuando hacen como aquel, falta tranquilidad y buenos alimentos. Las meucas hace ya tres meses que no se empasan nada. En fin, que este París no es aquel París de la gandinga y del déjame encender. Por todo arreo se ven esguerrados. ¡Ya les digo yo que saldrán unas criaturas de aquí unos cuantos años! Voy a tafanear, a ver si meto nariz en las Cámaras. No vale a badar, hijitos.

Martes, 22.—Aunque crean que tengo pan en el ojo, les digo que me gusta más el de Madrid. En el Congreso de aquí no hay leones. Además, el Sena está a un costado y en cuanto tiene la venida hay que ir en barca. Los diputados menores de setenta años van de uniforme. Antes de entrar miran al cielo, por aquello que antes dejaban ir los alemanes. Los discursos los engegan en francés. Están muy enderreridos. Un zuavo, que estaba muy zuave, me ha dicho que los rusos les hacen higo precisamente ahora, que hace un taro que pelea. ¡Ah! Aquellos indios, saben, también tremuelan y no se puede uno refiar. Se ven unas cosas que colgadas parecen bolsas.

Miércoles, 23.—Apúntenme seis. Hoy he hablado con Poincaré. Después de tener la pachorra de ir esperando me he topado con él, que iba a hacer sus faenas en un corredor del Congreso. Primero me ha hecho el ornio, como si dijéramos un papel de Met, pero luego ha desembolsillado y la hemos hecho petar de valiente. Es un hombre muy trempado. Me ha dicho que no se ve aún el desllorigador de la cosa, pero que puedo subir de pies en que al final los aliados serán los pinchos y que los teutones se harán siete piedras. Me ha preguntado por Lerroux y yo le he dicho que «se vive». Como el asunto le apretaba, me ha dejado a la francesa. Mañana, si no truena, salgo para el sitio del peligro. Que Dios hi haga más que nosotros.

Barreja

—Lloat sia Déu, qui permet que les dònes se sotmetin al marit, o a l'amant; sols així pot haver-hi feina en les fonts baptismals... i en les borderies!

—El penediment és la goma borradora del pecat dels homes; per tant, és un pecat que'ls homes penedits, per a salvar el pecat, deixin d'usar objectes de goma.

—L'amor femení és l'alambí per on passa com una allau la desfermada passió de l'home; unes caritatives dònes cuiden l'alambí: en diem llevadores!

CIUTADANES

Què hauríem fet si ens hagués calgut la grossa

Amb contrició, amb atrició i amb permís del senyor Boladeres, ens proposem tornar a jogar per la de Cap d'any, perque lo que és aquesta vegada, la Grossa, la suspirada Grossa, far del nostre camí, guía del nostre destí i esperança dels qui tenen que cobrar de nosaltres, ens ha fallat, ens ha sigut més infidel que una querida d'aquestes que se'ls hi passa vint duros al mes, pis de vint pessetes amb aigua viva i suscripció al PAPITU. Consolin-se doncs, els qui com nosaltres no hagin estat afortunats; i consolin-se encara una vegada més passant revista a tot lo que'ns hauría pogut passar respecte als nostres plans amorosos, acrobàtics, socials, econòmics, polítics, literaris i antiespasmòdics, durant l'any 1915.

GRAN PROGRAMA PER L'ANY 1915

Janer.—Primerament, gran derrotxe de roba interior, que és lo primer que's necessita per a fer bon paper a taula. Bé, vaja, això de la taula és un dir. Després, roba exterior o siguin trajos de llegítim *panyo* anglès fabricat a Terrassa. Dels trajos ben bé ens en faríem catorze o quinze durus, que ja és gastar. Ens prepararíem pels balls de Carnaval. Això, és. Preparació de conquista. Gastos a seguir amb la conquista. Cine, cafè, *pastillas de café con leche aumentan el amor de las familias*, flors a la Rambla, tramvíes... Total, 40 pessetes al mes.—Corbates, sabates i patates fregides per a regar-les amb cervesa (s'inclouen els sopars d'última hora). Total, 700. Primades de senyores, 500. Set i mig i *tiro al blanco* o *timo al blanco*, que deia l'altra nit un escarmentat, 1,500.

Febrer.—Balls de màscara, 2,000. Pis a la conquista, sopars, àrnica i disgustos i bistecs de la mare de la conquista, 3,000. Pesseteros, 200. Papeletes d'empenyo de la fulana, 700. Més disgustos i compra d'un gramofón, 1,200.

Març.—Fer-se soci d'un Círcol aristocràtic, 500. Freqüentar la *sala del crimen*, 6,000, mínim. Roba de primavera, 400. Abusos de la senyora, 1,500. «Nuevo Mundo», 0'80 al mes.

Abril.—Toros (abono a la barrera), una brutalitat. Berret de feltre blanc, 17'50. Corbates, 18'75. Sopar després de la corrida, 60. Recreio al Círcol, després de sopar, 3,000. Final de la conquista, 2,000. Judici de faltes amb la mare de la conquista, 1,600. (Es un mes rodó.)

Maig.—Un xubasquero, 60. Una motocicleta, 3,000. Reparacions de la moto, 1.000000...00...0 (això mai se pot calcular just). Sablaços rebuts, 250. Sablaços tornats, 0000. Una aventura (aquí hi entren varies partides: metge, 100; farmacia, 300). Berret de palla, 15. Cinturón, 12'50. Gastos menuts, 3,000.

Juny.—Aperitius, 150. Cadires al Passeig de Gracia, 1'50 (0'10 diaris). Cotxes per a rodar la sinia de la mateixa vía, 1'50. Abono a «Novitats», 350. «Maison Dorée», 150. «Lion d'Or», 300. «Buena Sombra», 700. Pesseteros d'última hora, 300. (Aquest mes, res de *recreios*.)

Juliol.—Banys de mar, 200. Sopars als banys, 300. Malaltía d'estòmac a conseqüencia dels sopars, 150. Altre berret de palla, 17'50. Altra conquista. Començar-la (primer dia), 6 pessetes. Acabar-la, 1,606 pessetes.

Agost.—Mes a Caldetes. Aborrir-se, 2'50 diaries. Preparatius festa major, 300. Excursió del noble jòc del monte (última hora), 7,000. Tresillo, 500. Bacarrat, 8,000. Fonda, 1000000000.

Septembre.— Sastre, 300. Teatres, 300. Tercera conquista de l'any. Començar-la, 200. Final, 0'20 (és el tramvía per ella i la mare). Llibres, 4'50 (una novela de'n Trigo i una altra de l'Insúa). *Débâcle!...* Una nit de males, 25.000.

Octubre.—Cacera, 800. Pagar 7 gocos morts de perdigonada, 400. Comprar conills, llebres i perdius, ja morts, 300. Segueix la ratxa de males, 30,000! Sastre, 200. Més males! 12,000! .. Aventura amorosa, 5.

Novembre.—Rèdits a un senyor que

—De què tractaría si li encarreguessin una breu ullada retrospectiva de l'Humanitat?
—De l'ull d'Adam.

facilita, 700. Tenyir-se un trajo gris en blau marí, 6. Berret fort, 10. Compra d'un frac de segona mà, 100 i a plassos. Tribut amorós, 10, a 2'50 per barba. Més rèdits, 200. Sablaços rebuts, 0. Sablaços donats, 300. Tramvíes per a fugir de les empaitades del sastre, camiser, sabater, etz., etz., 2'30. Americanes a Canaletes, 0'40. Ressopons en el quiosc de la Plaça de l'Universitat, 4'40 (al mes!).

Desembre.—Una bufanda, 4'50. Un set i mig mal entès i jogat amb cartes preparades, 50 peles. Un altre sablaço donat, 3. Mitges soles i talons, 4'50. Colls i punys, 2'50. Una camisa, 3'50. Abric de caixa d'empenyos, 18'50. Producte de la venda a la fira de llibres de les obres de'n Trigo e Insúa, 0'75. Un tramvía, 0'10. Un calent al carretó de la Rambla, 0'15. Una pulmonía, 0'00. Solicitut per a entrar a l'Hospital, 0'10. Enterro, 0'00. Sepultura, 0'00.

Final: estem la mar de contents perque no'ns ha tocat la Grossa. Qui no's consola és per que no vol.

—La meva dòna és un dimoni: amb dèu rals que li dono per anar a plaça me tira mitja gallina a l'olla, compra pernil a dojo i encara n'hi sobra per a comprar tortells i altres fineses.
—I és guapa la teva dòna?

Devots de Sant Hubert

Eren les tres de la matinada quan en Romell marxava del piset de la seva amiga, dient que's volía llevar a les sis per a anar de cacera.

El vespre del mateix diumenge's tornaven a veure, quedant ella desil·lusionada de que en Romell no li portés, caçat per ell, ni un *trist* parell de perdius.

El caçador s'excusà amb que sols havía vist uns pocs aucellets, lo que feu preguntar a la xicota:

—I'ls hi has tirat?

—Fuig, dòna; no pagaven el tret!

***

Passat algún temps, anant a passeig, la mateixa impenitent caçadora d'homes se trobà amb una companya de plaers i fadigues; mentres conversaven, a poca distancia d'elles creuà el carrer el fatxenda de'n Romell, a quina visió la seva ex amiga exclamà:

—Veus, aquest que passa? Es un pobre ric; ara farà un any que li vaig donar les dimissories...

—Que te'n va fer alguna de crespa?

—Figura't: no pagava'l tret!

Des-Comunals

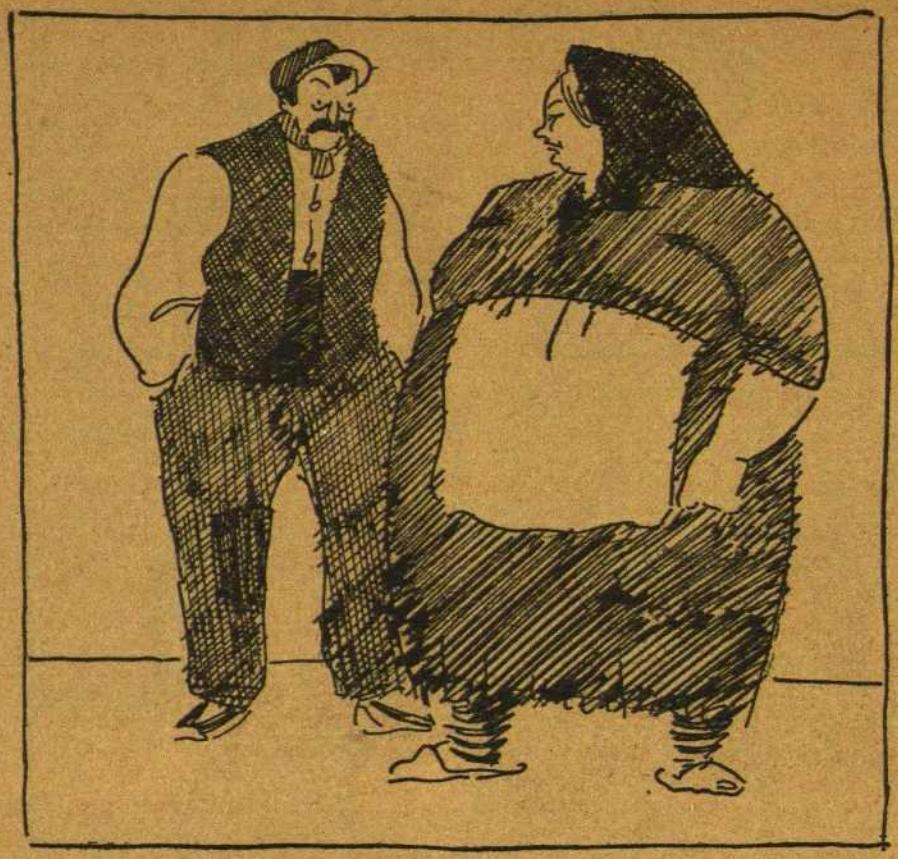
Un valent dels de més nom
no fa molt que aquí ha entrat
i no fent-li por ningú
aquí mateix s'ha cagat.

***

Es aquest lloc necessari
un astróleg de primera,
perque sempre que m'hi assento
se posa a mirar l'ullera.

***

Se suplica als parroquians
d'aquest gran establiment
que no's descuidin el *gènero*
aquí sobre del taulell.

—Madrona, tens una orella feta malbé.
—Ja m'ho varen dir que era molt esqueixada.

El caudau, o l'orgull d'un ric

Era un ricatxo, que des de son naixement sempre havía residit en la petita ciutat on nasqueren, prosperaren i moriren sos avis i sos pares; per deixadesa, per trobar-se bé pastorant entremig de les delicies del celibat, o per lo que fos, complí trenta anys, traspassá els trentacinc, i ja vesllumava els alarmants quaranta sense haver-se decidit a canviar d'estat.

Per a dissort de'n Ferràn (que ho fes la casualitat, o fos per capritxo del séu padrí, axís eren el nom i el cognom primer de nostre potentat) an el séu mateix carrer, un dia primaveral hi sentà son reialme una forastera, fembra de bellesa sobirana, qui li trastornà els sentits tant prompte va esguardar-la.

Unes gestions, discretament practicades pel vell fidel majordom, obeint el manament amistós de'n Ferràn, posaren en contacte honest a l'enamorat cavaller amb la senyora dels séus pensaments.

Tot marxà com la seda... quan no s'embulla; matrimoniaren a l'entrada de la tardor, després d'haver-se fet la verema an els dilatats vinyats que ell posseía.

Passats alguns mesos, sense apreciar senyals de propera successió, el venturós marit començà a notar una fredor sospitosa en la mirada, i fins en les paraules que li dirigía sa hermosa muller, despertant-li temences de que algún atrevit Don Joan li segués l'herba sota'ls peus.

Ella, que's deia Isabel, contregué estretes relacions d'amistat amb la muller del secretari del Consell; també en Ferràn era gran amic del susdit funcionari, però més encare, temps enrera, de la seva dòna.

Com que corría la veu de que la secretaria havía saltironat rescentment una altra temporada *amb una pota* fòra camí, aqueix *bum-bum* facilità an el ric cercar a son pressunt company d'infortuni, i sense que'l secretari s'ofengués, li demanà consell i auxili en sa tribulació.

Enterat del cas, l'escarmentat empleat li explicà l'obra de defensa que aplicà a sa lleugera muller, logrant restablir breument la pau conjugal i aterrar unes llargues... cabories que ja començaven a fer-se-li pesades.

—Es molt senzill—li digué:—una mena de braguer doble, en sentit creuat; a l'extrem inferior de l'aparell, dos brancals concorden; an aqueixos brancals, dos foradets s'encaren, i s'hi passa un candau de plata; una claueta dóna el tom... i creieu-me, Ferràn, ja podreu riure-us de l'invasió dels... barbres!

L'endemà, el potentat marxà secretament cap a la més propera gran ciutat, on visità un ben assortit basar d'ortopedia, fent-hi una estranya comanda; després entrà a casa d'un artífex en pedrería i metalls preciosos, deixant-hi fet un encàrrec, que als pocs dies li fou portat personalment pel notable constructor de rics joiells.

En Ferràn va corre a trobar a son amic, qui quedà enlluernat veient un costós candau d'or, guarnit amb fulgurants brillants i copdiciables esmeragdes; el secretari no pogué estar-se de dir-li:

—Però, amic estimat: quina necessitat teníeu de gastar-vos el dineral que deu costar aqueixa primorosa joia, que per cert no podrà admirar ningú, un cop col·locada?... No os vaig dir que'l de la meva dòna és de plata?...

Sobtadament despert l'orgull de l'acabalat Ferràn, alçada la testa, amb veu enutjada respongué al pobrissó secretari del Consell:

—Es que si la finca que jo vull tancar fos tant migrada com la vostra, amb un candau de llauna en sobraría!

La repartidora

Molts sigles enrera, en plena edat mitja, el dimoni, per a fer prossèlits va dir que a tothom que li demanés una gracia li concediría.

Els frares, que en aquell temps havíen tirat la capa

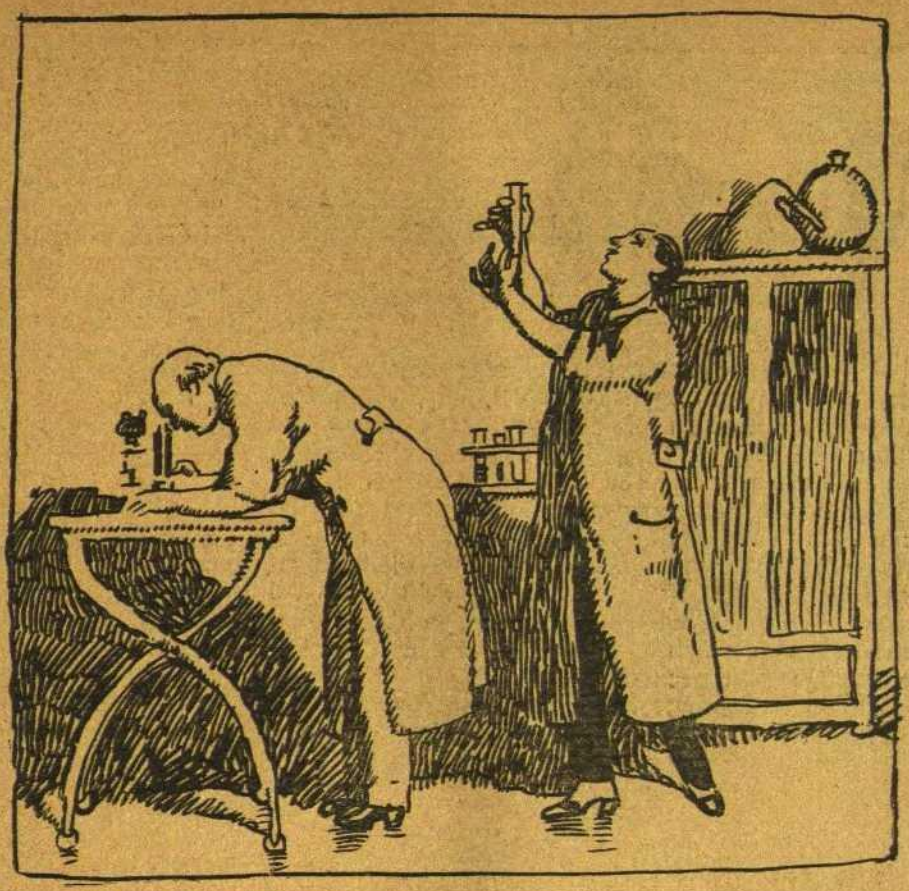
al toro i no miraven tant prim com ara que són bons subjectes, s'estàn al convent i no's fiquen en res o en casi res, se varen decidir a anar a demanar al dimoni una temporada de poder menjar durant les vintiquatre hores del dia sense que'ls hi fes mal.

El dimoni va dir que per a concedir aquesta gracia només disposava d'un any, i que per conseqüent dintre d'aquest temps diguessin el temps que volguessin i els frares varen demanar un trimestre.

Desseguida la fama se va extendre per tot arreu de la gracia que havía sigut dada als frares pel dimoni, i els capellans, que no volíen ser menys, varen anar a trobar el dimoni per a demanar-li la mateixa gracia, lo qual els fou concedit.

Els notaris, que també eren uns farts, varen fer la mateixa petició al saber la nova, i més modestos que'ls frares i els capellans varen demanar un mes de coll per fer a un banquet seguit, sense indigestions i en el qual les barres resolguessin lo del moviment continuu.

Després dels notaris hi varen anar els sastres, després dels sastres els sabaters i aixís successivament fins que només mancava una setmana de l'any de que el dimoni, que al fi i al cap és persona manada, disposava per a concedir la facultat de menjar sense parar.

—Aquí tinc els microbis, doctor.
—Posa-me'ls a l'uliera.

Les dònes, que sempre arriben tard, se varen recordar de que també podíen fer ús de la prerrogativa diabòlica, i anant a trobar al pocapena, barra i desvergonyit que tants sabis consells els hi dóna, li varen dir:

—Nosaltres voldríem participar de les gracies que heu concedit als homes.

—Mireu, noies: de l'any que tenía per a disposar només me queda que una mala setmana; amb això, si os en aconsoleu, preneu-la i feu lo que os sembli.

Les dònes la varen acceptar, i la mala setmana va ser el regalo que'ls hi va fer el diable.

TEATRES

LICEU.—«Tannhauser». En Vinyas ha tornat a pujar al *Monte de Venus* que diríen els castellans del Venusberg. Allí hi ha passat una temporada trempant la lira, cantant i tocant-se la pampa com altres anys i altres temporades ha fet en el mateix «Liceu». Cansat i embafat de tanta Venus i ple fins el coll de coses venèrees, que vol dir lo que prové d'aquesta deesa, se'n torna al séu poble a fer patir a l'Isabel, que aquesta temporada és la senyora Raccanelli; però quan veu que tot és una mentida i els séus companys uns hipòcrites, li, raca (nelli) l'haver deixat a Venus i se n'hi vol tornar fins que'l dissuadeixen i li aconsellen que vagi a Roma a fer-se dar una mirada pel Sant Pare. Al tornar de Roma va tenir un èxit, emportan-tse una ovació amb la relació que fa del viatge a peu a la ciutat eterna. La senyora Callao (Venus) no és lletja, però tampoc és cap Venus i no te rés de l'altre món. La senyoreta Raccanelli ho va fer molt bé. En Bonnini és molt bonini i fa un Wolfrang que també és bonini. En Bettoni, si's digués Antoni li podríem dir: Bé, Toni, molt rebé. Tu fas progressos. Els altres artistes tots molt bé, i com que sobre d'ells hi té autoritat la direcció, portaveu corona de llaurer, cosa que degut a la seva independencia i a la seva modestia no portaven ni en Vinyas ni en Bonini. El mestre Guarnieri va ser l'hèroe de la festa, que va resultar el més gran èxit de la temporada. La direcció escènica estupenda, i sembla que a l'últim l'Empresa ha trobat el veritable camí de posar les obres de manera que'l públic s'hi entusiasmi. Ja era hora de que havent-hi directors catalans que poden dar lliçons d'escena no s'anés a la *bella* Italia a buscar persones que seràn tant bons directors com el senyor Volpini vulgui, però que no han d'ensenyar res als que ara hem trobat ni han sapigut desvetllar l'adormit interès del públic que paga... i que no paga, perque de tot hi ha.

EN VILA

Jo no sé si vostès coneixen al senyor Vila. Es un senyor baixet, poc elegant com en Matons, vermell de cara, blanc de cap i roig de bigoti. En el renomenat quiosc del «Sol» ha despatxat «Tomasas» i «Saetas» a dèu generacions, i an ell se li va acudir la genial pensada de inventar els cupons. De des de que és concejal i fins l'altra volta en que va ser-ho, no n'ha tingut cap més de pensada com aquesta. Es veu que'ls homes neixen amb la planeta tirada, i la planeta de'n Vila o d'el «sanyó Vila» com li diuen a la Casa del Poble, era inventar els cupons. Hi ha qui diu que ara el talla. Envejosos! Que sigui per molts anys!

En Vila era «progresista», aquella «ideia» de quins sostenedors no en queden més que sis. El ser progresis-

ta i el viure a la Rambla va fer que posés dispesa. En Lerroux, quan encara no era *caudillo* i no havía resolt el problema del ventrell, va anar a parar a cân Vila, i lo que és la sòrt de les persones! D'allí ve tot. El tenir dispeses li ha valgut ser regidor, tenir torra i demés.

En Mir i Miró va treure an en Vila del «Casino Progresista» que ell havía fundat. *Meno*. En canvi en Lacandru, agrait, el va fer regidor. Ja tenía que ser-ho per allà el 1913, més la terregada va armar tabola i el pobre Vila va quedar-se en terra.

En 1905 va ficar-se, per primera volta, a la Casa Gran, i els séus irònics varen encabir-lo a Cementiris. Ara, que hi ha tornat, está a Hisenda. Diuen que s'hi aborreix, doncs això dels números sembla que no és pas el séu fort.

En Vila continúa sent dispeser de'n Lerroux. D'aquell piset de la Rambla es varen mudar fa anys a aquella célebre casa dels Josepets, que abans tenía una bandera i ara no, doncs els temps canvien i en Lerrox és home que sab seguir el temps.

L'única passió política de'n Vila és el séu Lerroux i lo demés son trons. Quan el *caudillo* dorm, en Vila va descalç per casa per a no despertar al *caudillo*. Paraula! Ell no sabrà fer cap discurs, ni entendrà en els entrebancs de la política, ni sabrà veure la doble intenció de'n Juncal, ni sabrà treure l'entrellat dels discursos de'n Pich (del qui diuen que té gelos), ni admirarà les ermilles de'n Dessy, mes és més lerrouxista que tots, i amb això en té prou.

O sinó que ho digui el *queja*, qui guarda pel «sanyó Vila» certes deferencies que ni en Juncal, i això que és de la familia.

❦ ❦ ❦

Des de Ripoll

L'altre dia en el Passeig de la Font-Viva parlaven dos xicotets de les moltes desgracies a que estàn exposats els sers humans.

—Mira, ja veus si som desgraciats a casa—deia l'un—que al meu germà gran de resultes d'una caiguda li varen tenir de tallar el braç esquerre.

—Més ho som nosaltres—va dir l'altre.—El meu pare té tres cames i totes tres diferentes.

—Poc ho sòc notat mai.

—L'una la té de fusta, l'altra com nosaltres i l'altra tampoc li sòc notada mai, però vaig sentir que'n parlaven amb la mare.

❦ ❦ ❦

PAPITU CALÉN DARI

Sortirà el 31 de Desembre, perque l'any nou trobi als llegidors rient com un ximples, i ja se sab que'l que comença l'any rient, riu tot l'any.

Portarà coses dedicades al *Calén* i dedicades al *Dari*, que van sempre enganxades. Serà l'alegría dels nanos i curarà *els graus* de la tristesa. Farà oblidar l'any 1914, que si arriba a ser el 1913 tothom hauría dit que era el número 13 que portava pèga. El *Calén-Dari* del PAPITU realitzarà aquell lema que diu: «Any nou vida nova», que traduit al llenguatge dels corridos vol dir: «Casa nova, palla nova!»

❦ ❦ ❦

—Escolteu, paleta: quan estigueu llest entrareu a dintre i me tapareu un forat.

CARNET DEL PAPITU

Aquests dies he rebut
moltes felicitacions,
que han vingut de tots cantons
i m'han deixat convençut.
Allà van les més gracioses
i que més m'han agradat.
Els quartos que m'han costat
les bones festes ditxoses!

FELICITACIONS

A donde me llaman voy
haga tiempo malo o bueno,
y aunque yo soy el sereno
muchas veces no lo estoy.
Persigo al vil quincenario,
a la comadrona aviso,

al médico, y si es preciso
tamb én al veterinario.
Con valor y heroicidad
corro cuando hay un incendio
por el módico estipendio
que me da la vecindad.
Mucho amor tengo al trabajo,
ir y venir me entretiene,
me subo cuando conviene
y si es preciso me bajo.
Puesto que la humanidad
glorifica en estos días
la venida del Mesías
con pompa y fastuosidad,
de amor y entusiasmo lleno
hacia el Sublime Maestro,
hoy os felicita vuestro
fiel servidor,

El Sereno.

***

Barriendo sin descansar
en demostraros me empeño
que es mi oficio el más risueño,
pues *va-riendo* sin cesar.
De las calles, con presteza,
cumpliendo mi obligación,
os hago, sin distinción
de clases, yo, la limpieza.
Gracias a mi actividad
el tifus ha fracasado
y al Este no ha facturado
más que a media humanidad.
Hoy, pues, con amor sincero
las Pascuas os felicita
y os desea mucha guita
vuestro siervo,

El Barrendero.

***

Aunque truene y aunque llueva
cada día, con afán
a vuestras casas el pan
el buen panadero os lleva.
De tanto andar entre harina
no es ninguna cosa rara
tener más blanca la cara
que la bella Fornarina.
Mientras trabajo tranquilo,
todos dormidos están
y cada kilo de pan
me cuesta sudar el quilo.
Pero no me sabe mal,
pues el domingo, compuesto,
me voy a bailar, y es esto
harina de otro costal.
Por lo tanto, considero
un deber felicitaros
por Navidad y probaros
que os aprecia,

El Panadero.

***

Por las noches, el portal
os abre el buen vigilante,
y si está de mal talante
también os abre... en canal.
Con el pito siempre alerta
vigila al ladrón maldito
y a veces se toca el pito

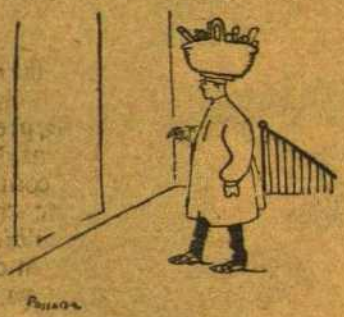

por detrás de alguna puerta.
Con solicitud que encanta,
cuando llegan dos casados,
mientras suben reposados
él la lumbre les aguanta.
Con tan plausible y chocante
motivo, hoy que es Navidad,
dichas y felicidad
os desea,

El Vigilante.

***

Llamáis a este buen obrero
cuando hay de gas un escape
a fin de que a *escape* os tape
el lampista el agujero.
Y mi trabajo hay que ver,
porque en eso de tapar
no hay quien me pueda igualar;

preguntadlo a mi mujer.
Felicidad nunca vista,
buen pavo y mejor turrón
desea de corazón
que disfrutéis,

El Lampista.

***

Tengo la cara muy negra
por efecto del carbón,
pero más negras aun son
las entrañas de una suegra.
Sin embargo, la conciencia
la tengo muy limpia y pura,
y también mi dentadura
es blanca por excelencia.
Es útil mi intervención
en todo, pues ya está visto
que se alarma todo Cristo
cuando se *acabó el carbón.*
Yo, debajo del sobaco,
un saco llevo de encina,
y una bonita propina
me suelen dar por el saco.
Por eso soy el primero
que, alegre y con humildad,
en llegando Navidad
os saluda,

El Carbonero.

SPORTS

Carn d'olla

Amb això del foot-ball passa com amb els pollastres de fonda. Quan un està acostumat a la democràtica carn d'olla, el dia que arreplega un cobert de duro fa destroça. Però l'infeliç que està condemnat a fonda perpetua, anyora aquella gallina, i aquells cigrons i aquella pilota, com en Bru anyorava els séus triomfs d'ara fa vuit anys. Per aquest motiu un servidor de vostès, obligat a menjar pilota cada festa en ares del deure professional, arriba a sentir-ne empatx i això que tot just ara comencem. També val a dir-ho per això. Si la carn d'olla està ben guisadeta i té'l séu punt de sal, i alguna encepegada de tocino, es fa més tolerable i fins deixa regust de tornem-hi, lo mateix que passa si la funció futbolera va acompanyada d'alguna que altra filigrana, trompada seca i públic cridaner i poca latxa. Ara, si la ració és com la que'm vaig empassar el diumenge, sossa, freda i sense un petit entrebanc d'aquells que amenitzen la cosa, un hom s'embafa i no s'acaba el plat.

Contin si tinc raó. L'«Uni» i el «Badalona» varen jogar així *a la négligé* davant de set persones i dos molt acceptables francesetes. Si l'un ho feia malament l'altre pitjor, i sols vaig riure un xic amb els ademans de'n Noga, que era el que bufava; amb els *shoots* de l'Aureo Comamala, que feia la *reprise* i amb el trajo de'n Conesa. Lo demés, carn d'olla.

El «Barcelona» i el «Català», previa sumissió d'aquest, varen fer un arreglo, amb debut d'un belga jove que no està per a guerres. Un badall continu. Mes enllà, l'«Inter» i l'«Espanya», amb públic cridaner i pirops afectuosos. Tampoc vaig *amusar-m'hi*.

Els de Sant Andreu es varen deixar ensopir pels de Sabadell, per un a cap. Potser va ser el plat més substanciós del dia.

I, per fi, «Espanyol» i «T. B. H.» amb algún que altre bolet escadocer. Això és tot, i ara posin-se les mans al pit i diguin si no n'hi ha per anyorar aquell pollastre. Sòrt que per Nadal en menjarem en forma de *team* inglès.

I no'ls hi parlo d'allò de Vilassar ni de lo de Sant Llorens del Munt, perque no tinc lloc i perque no en sé res. No hi era.

Després de la setmana dels tres dijous, la més fantàstica de l'any, la setmana de Nadal i de Sant Esteve, amb la complicació de l'escèptic Sant Tomàs, és la més misteriosa de totes. El turró, les neules, el pessebre amb el naixement i el naixement amb el bou i la mula, la fira de Sant Tomàs, aquell sant que va pronunciar les tan acreditades sentencies de «vivir para ver», «una vez y no más», «viendo, creyendo», etz., etz., i que resulta extremadament papitesc perque era partidari de tocar les coses per a poder creure en elles, lo qual ens sembla molt posat en el séu punt.

Si tinguéssim la potencia intel·lectiva d'un Xenius, aquell de les «Lletres a la Nitta Jo» des de Puertu Palu, escriuríem aquesta vegada una glosa que no l'entengués ni la mare que la va parir en elogi de la setmana que si una n'hi ha de bona a l'any ja hem dit que és aquesta, però la veritat, si per algunes coses som llargs, per aquesta som curts i no tocaríem vores. Per lo tant, una vegada dedicat un record al turró d'Agramunt que després del cartró-pedra és la pasta més forta que's coneix, i feta una petita al·lusió al pessebre que tots desitgem veure continuament i si pot ésser tocar i tot, amb la molça i el naixement, etz., etz., entrarem per a no fer un paper ridícol a detallar totes les novitats que en l'art que belluga en les taules dels primers music-halls de Barcelona s'han registrat durant aquests set últims dies, tant alegres i papitescos, dies durant els quals els més aixerits pagesos d'aquests volts es col·loquen de renglera a la Rambla de Catalunya ensenyant amb orgull les seves més grosses polles i les crestes i els esperons dels séus pollastres, dies en els que tothom—com les criatures rebeques que encara mamen—tothom va al derrera de la grossa...

***

A l'«Arnau» el gran Anselmo, amb el qüento de les *imitaciones vocales* deixa enderrera a les més acreditades franceses. Però on resulta extraordinariament gran aquest senyor és en el terreno del salt; com a saltador, l'envejarien els més entusiastes aficionats a la cria de canaris i tots aquells qui en cafès, fondes, restorans, etz., es dediquen a fer el salt amb gran disgust dels camarers i *duenyos* que tenen la mala *bà* d'haverlos servit.

Al «Royal» la *Cabrerita*, que ens consta no's dedica al negoci que molts podrien suposar a jutjar pel séu nom; per lo tant, podem afirmar que no té cabres. La *Libertad* treballa també en aquell escenari per a descrèdit dels que porten *braguero sistema Martí*, que segons els prospectes redueixen i curen fàcilment la trencadura. Quan surt aquesta artista el braguer no té prou força i la trencadura es posa furienta i enrabiada.

A l'«Alcázar» *reprisaràn* avui la revista «Le Toréador». La Turcy segueix amb èxit creixent. Un que coneixem, diría: «No es una ballarina, pero *E. Turcy muove.*» Perque, en realitat, es mou que és un contento, demostrant que té un gran domini de l'escena. El senyor Cardoso—quin nom, Déu meu!—encara balla amb la Mimí Fritz.

Al Palau de la Musica Catalana l'«Orfeó» te anunciat per dissabte un concert de cançons de Nadal. Nosaltres no podem ressenyar en aquesta secció el concert de la nostra primera institució choral perque en els Music-halls que nosaltres ressenyem, si bé hi ha alegría i *armas al hombro* i casi totes les cançons que's canten son cançons de *na a dalt*—sigui pel que sigui—mentres que l'«Orfeó» és una entitat seriosa i ordenada i el concert es verament extraordinari, en els nostres music-halls no hi ha ordre ni concert.

—Es cert que'l teu marit te despulla?
—Sí, però després em vesteix.

Motius dels empleats del Matadero general de Barcelona

SECCIÓ DE MATADORS

Pau Ganyota, Rata Sabia, Cocinero, Mai, Maceo, Viola, Carrau, Jueu, Minuto, Faïco, Bombolla, Peterrets, Ceguet, Cebolleta, Maus, Ton Borni, Tenorio, Pixota, Seques, Nelo, Terrible, Cols, Llet, Cap de Miura, Nas, Xamberí, Colón, Mans d'or, Set Ciencies, Soldat, Xato, Moreno, Xino, Mandonguilles, Xarango, Nyam-Nyam, Rompi, Arte, Joan Taberné, Marenga, Camelia, Trenca-fils; Crespada, Saramandilla, Coqui, Sant Boi, Licorets, Music, Canalejas, Ferro-vell, Espinilla, Calçotes, Pau Coques, Calino, Lloca, Tallarina, Caga-selles, Virosta, Tosca, Tòn Cabró, Barbiàn.

69 MOTIUS DELS ALTRES EMPLEATS

Pa i Mócs, Macagum Cul, Caga-escales, Enterra-morts, Llebre, Sant Cristo, Moro, Nen, Mantequilla, Ninos, Olla, Ai noi, Talla-vent, Dientes, Raquel, Nas de Llauna, Municipal, Nano, Farigola, Torero, Peix, Oreja, Xato, Garrofa, Rialles, Panxa negra, Maestro, Tonyo, Mus, Menut, Pets, Caga-llits, Pussa, Llupieta, Naxo, Pop, Espinilla, Negre, Flauta, Gerra de gats, Maniàtic, Carrabiner, Cabo Lleganya, Nassos, Mata-gats, Canari, Son verdes, No juguesseu, Pota podrit, Sol i Sombra, Conill, Ceguet, Vigilant, Pelat, Canyet, Prim, Belluga, Geperut, Cabell arriçat, Xamons, Violer, Gorrista, Ligero, Matalasser, Juel, Nirvi, Pollastre, Cacauet, Pinta-sants.

Un servei d'amic

CASA'T, noi!—li deia tothom,—i el pobre Andreu va decidir casar-se. Va buscar xicota, la va trobar i va pensar en demanar-la. Mes, com que'l xicot era de posició modesta i ella era rica, no s'hi va veure amb cor d'anar sol a fer la petició.

—Vina, Quimet!—va dir a un amic séu.—Tu m'ajudaràs. Quan jo digui una cosa tu l'exageres, per a fer-los-hi més bona impressió. Confio en tu...

Ja d'acord els dos amics, varen encaminarse a casa els futurs sogres, i després dels compliments de rigor, varen venir les preguntes.

—I vostè, jove, amb què compta?

—Jo? Amb una caseta a l'*Ensanche*.

—Còm una caseta?—deia en Quimet.—Una casassa Sí, senyor. Cinc pisos dobles i dos botigues.

—Tinc, ademés, una petita finca a Cardedeu.

—I diu una petita finca!—salta l'amic.—Una gran hisenda!

—Ademés tinc un reconet al banc d'Espanya.

—Un reconet, diu?—segueix en Quimet.—Una fortuna, hi té...

El sogre, satisfet, gira la conversa.

—I de salut, còm està? Perque vostè compendrà que...

—La salut, bona—fa l'Andreu.—Solament ara tinc un petit gra aquí, a la cama, que'm fa coixejar un xic.

—Còm un petit gra? No se'l cregui, no. Tota la cama mig podrida—feu en Quimet, complint l'encàrrec.

Tots dos varen sortir a empentes.

Combles

D'un fabricant de brodats:
—Que la seva dòna tingui un fill entredós.

—

De una dida:
—Alimentar il·lusions.

—

De'n Comas i Solà:
—Observar un eclipse en un cel-obert.

NÚMERO VINENT

Motius de Sant Joan de les Abadesses, que té ferrocarril particular, moltes mines i una mina de motius que és un filó de primera pel PAPITU i els séus llegidors.

ENDEVINALLES

Dreta i amb la punta encesa
faig un gran paper al llit,
rajo perque estic calenta
i sòlc treballar de nit.

(*Solució al número vinent.*)

Solució del número passat:

ELS ULLS

♣ ♣ ♣

CASTELLANADES

Deveras Concepción a la Virgen del Empujón noni agudo mano i.

La traducció al núm. vinent.

Traducció al núm. passat:

Corazón recuerdo repetido portal cabeza as ocho.

COR-RE COR-RE PETIT, PORTA'L CAB-AS VUIT.

CORRESPONDENCIA

Jo Tu i Ell: Rebuts els motius de Mollet del Vallès, que és un poble que no té res d'aixut i es molt estimat del PAPITU. Per aquestes raons els motius rebuts seràn publicats.—*Tomàs Esteve:* Ne treurem algunes idees i els publicarem escampades per aci per allà.—*Kosacogràs:* Es verament perillós, però mirarem d'arreglar-ho de manera que no hi hagi por de res.—*Von-Es-Prit:* Son idees aprofitables i obrarem en conseqüencia.—*Gal i Ano:* Molt senyor *Gal i Ano:* pels Reis li publicarem el xisto referent an aquesta típica i tradicional diada.—*Llissarà:* Ja suposàvem que a la patria de la *Marina*, la perla de *las costas las de Levante*, publicant els motius tindríem un exit semblant al que en Moraguetes ha tingut al Liceu presentant l'òpera de Lloret, que té més pinyols que una magrana.—*L'Aragonès:* No és pas parent del *Zaragozano* vostè que és aragonès? Si de cas ho fos, vostè mateix podria predir el dia de l'any en que li publicarem lo que'ns envía.—*Un remendon:* Es una endevinalla molt bonica i que pot ser de gran efecte perque està ben dita i pot ser mal compresa.—*Els que ho saben fer be:* En efecte ho fan molt bé i la proba de que lo que'ns envíen val molt es que ja s'ha publicat al PAPITU.—*Pitus:* Sí, senyor. No sols hi ha un recó per vostè, sino que hi ha un lloc de preferencia.—*A Nelly Dit:* Li donem curs a les comunals més descomunals. Respecte a la pregunta que'ns fa no li podem respondre; quan sigui publicat ja veurà a quina de les seves remeses pertany.—*Superteroliti Flauti Cament:* Mercès de les expressions del senyor que's firma «Un de la familia Met» i ja farà el favor de torna'ls-hi quan li escrigui. Ens alegrem de que a Esparraguera estiguin tots bons. Nosaltres també ho estem per are gracies a Déu. Respecte a lo de la Montserrat, modista que trenca tants fils, digui-i que això de trencar el fil es poc nou i els llegidors ja n'estàn cansats.—*El Valenciano:* V gi enviant, que tant si vostè és de Valencia com si no és de Valencia, de condicions no n'hi falten.—*A Teboll:* La veritat, està bé, però no és nou. La veu grossa i la veu prima son una mica massa gastades.—*Sada Dulasi:* Li publicarem el primer. El segón no'ns agrada tant perque «nunca segundas partes fueron buenas». Desenganyi'v, les parts han de ser de primera.

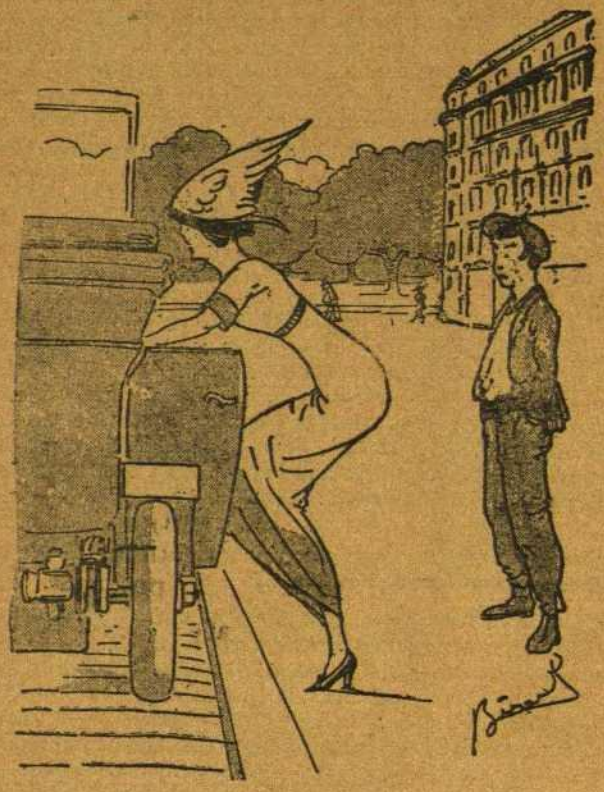
Rebuts els motius del mercat de Sant Antoni, que seràn publicats en obsequi als venedors i venedores d'aquell lloc públic.—*Pere G. Carn:* Saludi als d'Esparraguera. Li publicarem el primer. Respecte al segón recordi's d'allò de les parts.—*Ell:* Tres assumptes ben descrits, però l'un es qüestió de la figa, l'altre de la baixada i l'altre de la llet. No cal dir que aquestes tres coses son tan antigues com el primer home i la primera dòna.—*Papitu del carrer de les Moles:* Feia un grapat de temps (vostè ja's pensava que anavem a dir un grapat de pèls) que no teníem noticies de vostè. I doncs, què tal, com li prova? qué diuen pel carrer de les Moles? Hem rebut els motius de Sant Joan de les Abadesses, que ja pot pensar amb quin gust els donarem a llum i a Sant Joan podràn dir allò de: Ahir PAPITU va donar a llum, etz., etz.—*Un caldarí:* Que si volem publicar els motius de Caldes de Montbuy? Home, a bodes ens convida Caldes és un nom que ja de sí se porta l'escalfor, amb això figuris si la cosa anirà de gust.—*Crosthas Nano:* Li arreglarem el *cuento* i el farem sortir al carrer.—*Cardinenas:* Potser n'aprofitarem algún que serà del *agrado* public.—*Joan Renart:* Mentres vostè s'estava al *water* copiant l'epigraf, nosaltres el posavem al PAPITU. Això és un fenomen de telepatía o de comunicació... sense fils.

(Correspondencia atrassada i no contestada per causes externes a la voluntat de l'empresa.)

KKUETS: Potser li aprofitarem el xisto.—*Pitus:* Com pot llegir, no li hem contestat al seu degut temps, per causes externes a la nostra bona voluntat. Ara ho fem per dir-li que li publicarem tres coses de les cinc que'ns enviava en aquella carta.—*Mai T. Rempem:* Mirarem de fer-li punta.—*H. Parés:* Nosaltres som del *parés* d'esperar més endevant a publicar-li els treballs que'ns vagi enviant.—*Jomemo:* Li arreglarem el qüento i li publicarem perque l'idea es de primera, el desenrotllo es de segona i lo altre es de tercera. Saludi als de Vilafranca.—*Nich Dorafasbao:* Li publicarem tot menys allò. Lo del concurs dels Metges va al concurs i anirà al número que dedicarem an aquesta honorable classe.—*Narcís Turrent:* Rebuts els motius de Sant Cebrià de Vilalta, que seràn publicats com tres i dos fan cinq.—*Mirame tu:* En el document que'ns envía, com que és tan llarg, hi ha moltes coses aprofitables i obrarem en conseqüencia.—*Sal lero:* Molt bé, Salero! Li posarem al número que dedicarem a la soferta i laboriosa classe mèdica.—*Vudi:* Es bonic, però és massa llarg per un final tant curt.—*R. Z. R. i Mitja Fava:* No fa per casa.— *El secretari del Pare Benito:* Non póssumus, que deien els llatins.—*Sielk Niells:* Ens agradaría molt que'ls seus dibuixos se portessin el xisto, com aquell senyor que's porta el pa.—*Pi Xammar:* Rebut lo de vostè al seu degut temps. Impossible publicació.—*Antoni Puig:* Si vol que li parli clar li diré que no li entenc la lletra perque no la té gaire clara.—*L'agent actuant de la costa de llevant:* Publicació possible. Arreglarem assumpto.—*Les tres noies estantisses:* Rebuts motius simpàtica Palamós. Publicarem gust, quan toqui torn.—*Uns que'ls tenen bufons:* Va al concurs.—*Kàiser II:* Rebut treball temps oportú Impossible publicació. Envíins altres marques. Gèneros nous.—*El Purcanyà* Farem servir l'idea.—*Serradures V.:* Rebuda continuació dels motius de Cervera que seràn publicats més endavant. Lo altre que'ns envía es bonic i se'n pot treure alguna nota publicable.—*Llissarà:* El xisto dedicat al kàiser Guillem, serà publicat amb tots els honors que mereix semblant personatge.—*Un que té allò lluent:* Si no es molestar-lo li direm que lo que'ns envía potser resulta una mica massa agafat pels cabells i és llàstima perque com hi ha món està bastant ben escrit.—*R. Z. R. i C.ª:* Aprofitem miques.—*Kàiser C. A.:* Idem, ídem.—*Noi de la Pobla de la Llet:* Rebuts motius temps degut Publicació aplaçada.—*Vicarbri:* Aprofitem idea.—*H. P.:* Tarragona. Ens n'hi quedem dos. Passi-ho bé tingui.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

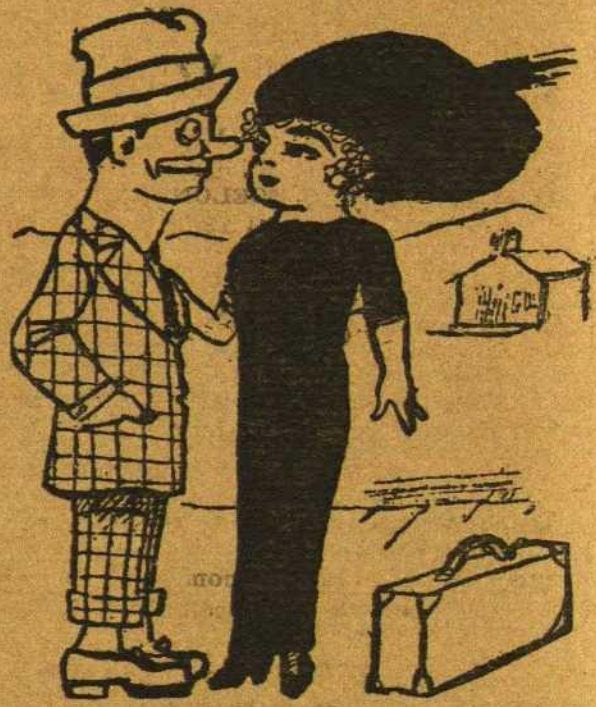
—Un 40 caballs per la señora? En sobren 39 y mig.

—Me despedeixi! Jo que m'hauría fet troços per vostè!
—Ara com ara, lo que'm feia troços era la *vajilla*.

—Ahir, vostè no va anar a l'oficina.
—Si, señor; se'm va morir una tía de *repente*.
—Quan torni a succeir, faci el favor d'avisar-me amb vintiquatre hores d'anticipació.

—Cóm? Vostè és casada, y a penes fa dos mesos me va dir que no pertenexia a cap home?
—I es veritat; es ell que'm pertenex a mi.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 °/₀ en la sastrería nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensems poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasía des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1|2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malaltíes dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

CARNAVAL DE 1915

GRANDIOSOS BALLS DE MÀSCARA ORGANITZATS PER LA SOCIETAT **L'OLYMPIA**, CELEBRANT-SE EN L'ESPLÈNDIDA PISTA DEL **TEATRE CIRCO BARCELONÉS** ELS DIES **9, 16, 23** I **30** DE JANER I **1, 6** I **13** DE FEBRER PRÓXIMS.

COLOSSAL PREMI: UN MOBILIARI COMPLET

Compost de Menjador, Recibidor, Saló i Dormitori, amb armari de lluna

La Societat L'OLYMPIA ha obtingut de la Societat IRIS PARK la validès de sos títuls per a concorre als magnífics balls que se celebraràn els dies 13, 20 i 27 de Janer i 4 i 13 de Febrer en el local de dita Societat (Valencia, entre Aribau i Muntaner).

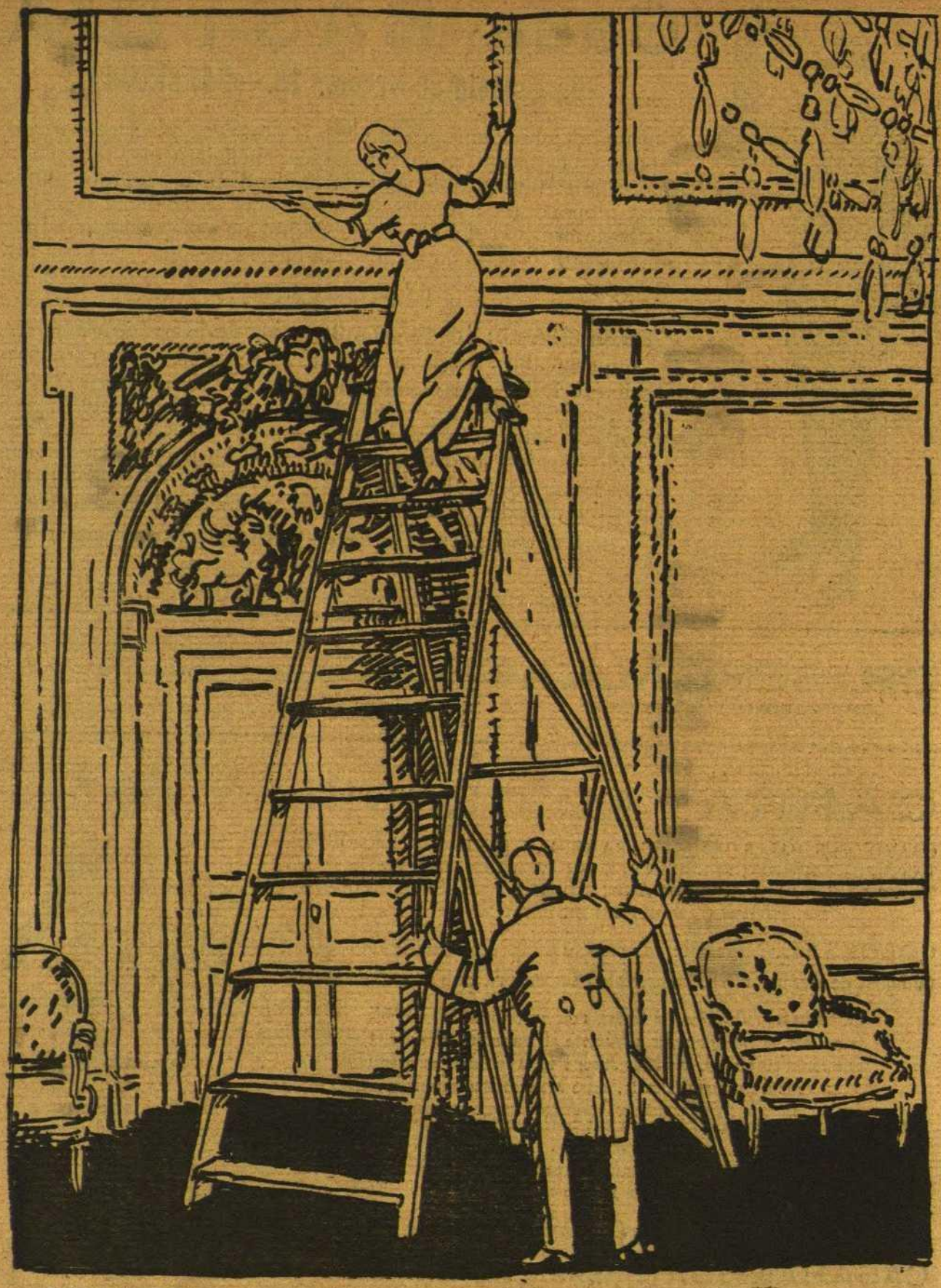
TÍTUL DE PROPAGANDA per a set balls en el Teatre Circo Barcelonès . . . . . 5 pessetes.

TÍTUL EXCEPCIONAL, combinat, comprenent set balls del Teatre Circo Barcelonès i cinc de l'Iris Park . 7'50 »

Per a palcos i demés detalls, dirigir-se a

CASA BASTIDA (Passeig de Gracia, 18)

—Què't sembla, Rafel: el tinc ben centrat?
—Ja ho crec; no ho pot estar més.